

Jėzus laimina mokinius ir laužo duoną (Lk 24, 13–35)

III Velykų sekmadienis, 2020 m. balandžio 26 d.

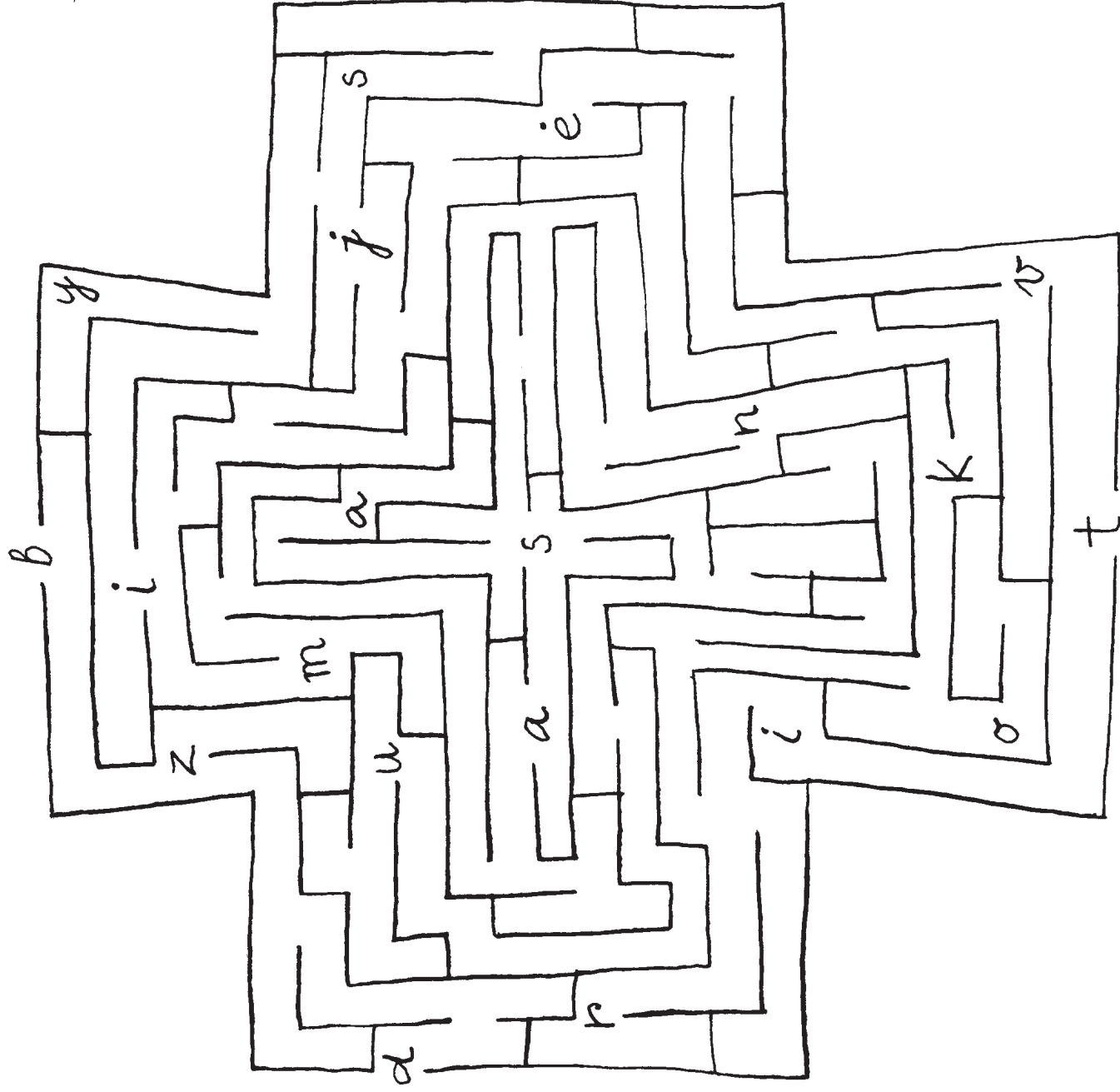
– Manau, kad mokiniai nešiojo akinius nuo saulės, todėl Jėzus nepažino. Prie vakarienės jie akinius nusiėmė ir net aiktelėjo, kad su jais sėdi prisikėlęs Jėzus, – pareiškė Dominykas.

– Nemačiau apaštalų su akiniais, – bando prisiminti Benedikta. – Bet prisikėlęs iš numirusių Jėzus tikriausiai gražesnis, stipresnis ir linksmesnis. Ir mes nusiminę, liūdni ir pavargę dažnai net savo draugų nepažįstame, nes galvą nuleidę žiūrime į grindis.

– Svarbu, kad Jėzus nudžiugina, paguodžia ir sustiprina ne tik apaštalus, bet ir mus visus, kai susirenkame į Mišias, – tarė broliukas.

*Užrašė kun. Saulius BUŽAUSKAS,
nupiešė Silvija KNEZEKYTĖ,*

nuspalvino

Tikėti Jėzų – didis darbas... (In 6, 24–35)

- Tiek kalbama apie tikėjimą, o iš kur jo gauti? – klausia sesutė.
- Tikėti – tai ieškoti Dievo, susidraugauti su juo, priimti Komuniją ir vis melstis, – atsako Dominykas.
- Dar reiktų prašyti tikėjimo, kai pristingame, ir prisiminti, kaip iki šiol Dievas mus globojo ir rūpinosi, – prideda mama. – Daugeliui tai labai sunkus darbas.

Pasiekite labirinto vidurį ir, iš pakeliui sutiktų raidžių, sudėliokite darbo, kurį „dirbdami“ susipažįstame su Dievu, pavadinimą.

Užrašė kun. Saulius BUŽAUSKAS,
mūpiešė Silvija KNEZEKYTĖ,

Jėzus vaišingas visiems išalkusiems (Mt 14, 13–21)

– Turbūt Jėzus atostogavo ir plaukė sau vienas laiveliu, daug žmonių sužinojo ir sulėkė jo pasiklausyti? – susidomi brolis.

– Jėzus ne pabėga ir slepiasi, o pasakoja, gydo ir pasotina visus išalkusius. Kaip net per atostogas jam taip pasiseka? – svarsto sesuo.

– Žinai, jis panašus į... mamą, – nusprendžia Dominykas. – Mes atbėgame, o mama tik apsisuka virtuvėje ir blynai jau garuoja...

– Jėzus galvoja apie žmones, tad kiekvienam atėjusiam yra toks dėmesingas ir vaišingas, – sako Benedikta.

*Užrašė kun. Saulius BUŽAUSKAS,
nupiešė Silvija KNEZEKYTĖ,*

nuspalvino

Duonos padauginimas (Lk 9, 11b–17)

- Tu tik pažiūrėk: Jėzus penkiais kepaliukais duonos pasotino penkis tūkstančius vyrų! Ir dar pririnko dvylika pintinių likusių kąsnelių, – stebisi Benedikta.
- Tai gal jis buvo vikrus kepėjas? Arba žinojo, kur netoli kepa šviežias bandeles, skirtas visiems žmonėms? – teiraujasi Domykas.
- Gal ir mokėjo virti ar kepti. Bet Jėzus buvo Dievas ir galėjo daryti įvairius stebuklus: pasotinti minias keliais kąsniukais, o kartais pagydyti sunkiai sergančius.
- Norėčiau tokiam stebukle dalyvauti, – svajoja broliukas. – Tikriausiai būna daug džiaugsmo.
- Toks stebuklas vyksta per kiekvienas šv. Mišias, – primena sesutė. – Jėzus pasilieka mažame duonos kąsnelyje, kad savo artumu pasotintų ir paguostų minias didelių ir mažų.

Užrašė kun. Saulius BUŽAUSKAS,
nupiešė Silvija KNEZEKYTĖ,

nuspalvino

Jēzui rūpi visi mažutėliai (Mt 11, 25 – 30)

- Mes, vaikai, tai tikrai prie mažutėlių, – neabejoja Dominykas.
- Bet būsimė ir dideli žmonės, – pastebi Benedikta.
- Dievas mėgsta daug dalykų parodyti per mažus žmones ir net vaikus.
- Vaikų pasitikėjimas, atvirumas, nuoširdumas, drąsa prašyti pagalbos ir dideliems žmonėms – geras pavyzdys, – pritaria sesuo.